

Daniela Guillén, pilot de motocròs: "M'estic jugant la vida i no puc viure d'això, és dur"

Als 3 anys va pujar per primera vegada a una moto amb un somni entre cella i cella: ser campiona del món. Ja ho és.

«El més dur ha sigut ser en un món d'homes, a més sent molt jove»

Penjar-se la medalla d'or ha sigut el seu somni des que als 3 anys va pujar per primera vegada en una moto. El camí fins aconseguir-la, com el motocròs, ha tingut obstacles a tot arreu. Però Daniela Guillén (Blanes, 2006) ja pot dir que és campiona del món. Es va plantejar deixar-ho fa uns anys, l'asfixiaven massa coses com per disfrutar del que l'apassiona. Però va aguantar i avui somriu amb l'anell de campiona a la mà. ¿Com estan sent aquests dies després d'haver aconseguit ser campiona del món? La veritat és que encara ho estic processant. Crec que són molts anys perseguint aquest somni i haver-ho aconseguit ha sigut una fita molt important. Llàstima també que la carrera fos a Austràlia, molt lluny de casa, i que no hi hagués pogut venir ningú. Però vaig tenir una bona rebuda a l'aeroport. La veritat que no m'ho esperava gens. Estic molt contenta i també en pau per haver-ho aconseguit ja per fi. Que la família no pogués acompanyar-la, li va fer ràbia? Els vols fins a Austràlia eren molt cars. Som una família humil, no tenim tants recursos. Però al final, amb la rebuda que em van fer al Prat, va ser increïble. Sentir l'afecte de la família i dels amics va ser molt bonic. ¿En què pensa quan se n'adona que finalment és vostè la nova campiona del món? La veritat que en tot. Des dels 3 anys que tinc aquest somni, amb molt sacrifici, entrenament, he deixat de fer coses... A una adolescent que li agrada sortir amb els amics, anar a fer un volt, això de deixar de fer coses també costa. I entendre-ho, encara més. Crec que he hagut de madurar moltíssim durant la vida, i molt abans del que em tocava. ¿De qui es va recordar? De tothom. Crec que podria estar-me hores dient noms, però hi va haver un moment en la meua vida que vaig estar a punt de deixar les motos per temes externs. Des de llavors molta gent va confiar en mi, em va donar moltíssim suport i ja vaig saltar al Mundial. Ha sigut una etapa dura també, perquè amb 15 anys, competir amb gent més gran i amb molta experiència, ha sigut molt dur. Però bé, tot és un procés. Crec que podria haver arribat molt abans al Mundial. ¿Què ha sigut el més dur de tot aquest camí? El més dur ha sigut ser en un món d'homes. I ser en un món d'homes a més sent molt jove. Això m'ha fet madurar molt ràpid i entendre coses que crec que a l'edat que tenia no hauria d'haver entès, per dir-ho així. També el fet de ser fora de casa des que tenia 15 anys. Vaig ser aquí, al CAR de Sant Cugat, després me'n vaig anar a Madrid a viure amb l'equip. Sempre hi he estat donant voltes. Però l'afecte de la família, sobretot amb 15 i 16 anys, es necessita encara. Aquesta part és dura. He après coses que no hauria d'haver après, ja que era molt jove per fer-ho, i que he hagut d'anar gestionant i treballant. Ser dona en un món d'homes és complicadíssim. ¿Quina mena de situacions li ha tocat viure? Moltes. En el món del motocròs, quan veuen que ets molt bona, tothom es vol acostar a tu. I costa diferenciar quan una persona de veritat et vol ajudar o, per contra, t'està utilitzant. I més amb 15 anys. Crec que per aquesta part he fet molt bona feina. He madurat molt ràpidament també per moltes coses que han anat passant en la meua vida. ¿Hi ha hagut una preparació mental a més de la física? La veritat que no li havia donat gaire importància a la part mental. Però aquests dos últims anys sí que ha sigut el més important per a mi. He estat amb diversos psicòlegs. Tot i que amb qui he treballat millor ha sigut amb la meua mare. M'ha ajudat molt, moltíssim. Crec que té tatuatges. ¿N'hi haurà algun del Mundial aviat? Sí, crec que sí. Estic pensant encara on fer-me'l, però sí. M'agraden els tatuatges i algun més m'hauré de fer. L'esport és llarg de moltes maneres i el tatuatge també. És una manera de tenir-lo a prop, recordar-t'ho. No sé si és gaire conscient que és campiona del món, que ha aconseguit el que somiava... No, la veritat que no. Em considero una noia normal, que li agrada passar temps amb els seus amics i passar desapercebuda. Ara ja costa més, certament. ¿Què és el primer que vol fer quan tot es calmi? Això de no fer res em costa molt [riu]. Ara, per exemple, els meus entrenadors m'han donat festa. Soc a casa meua i no sé què fer.

Tocarà celebrar-ho amb tots. Un sopar i després una mica de festa, que va bé. És campiona del món però, no obstant, no pot viure de l'esport. És frustrant. Sí, és una situació difícil. El motocròs és un esport d'homes i crec que en aquest aspecte juguem en una altra lliga. Però bé, jo ara ho dic: estic sobrevivint del motocròs. A veure si guanyant un Mundial desperto algú o alguna cosa passa, perquè és dur. Perquè tu estàs treballant i lluitant cada dia per aconseguir-ho. T'estàs jugant la vida. I veure que per aquest aspecte no reps res... No agrada. T'estàs jugant la vida i no en pots viure. És dur. Ha de ser molt frustrant. Jo sobretot dono les gràcies a totes aquelles persones que han confiat en mi i que m'han donat moltíssim suport al llarg de tots aquests anys. La meva família és molt humil, no teníem els recursos econòmics que s'han de tenir per poder competir en un campionat del món. I gràcies a aquestes persones ho he pogut fer i guanyar-lo. Crec que no estem tenint aquest valor que necessitem. Sobreviure no és viure. Espero que havent guanyat un Mundial canviïn algunes coses.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/09/26/daniela-guillen-pilot-motocros-m-134699379.html>